

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **Q-POWER s.r.o.**, se sídlem Roviny 825/4, Brno, zastoupené JUDr. Jiřím Koniozem, advokátem se sídlem Nové náměstí 21, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2016, č. j. JMK 141267/2016, sp. zn. S-JMK 113999/2016 OÚPSŘ, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 2. 2019, č. j. 31 A 108/2017 - 88,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozsudkem ze dne 25. 2. 2019, čj. 31 A 108/2017 - 88, Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) zamítl žalobu směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2016, čj. JMK 141267/2016, sp. zn. S-JMK 113999/2016 OÚPSŘ (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno usnesení Městského úřadu Pohořelice, odboru územního plánování a stavební úřad („prvostupňový orgán“) ze dne 7. 6. 2016, čj. MUPO-2323/2016/SI/AUV, sp. zn. MUPO 55793/2015-AUV

(„prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo zastaveno správní řízení zahájené na základě žádosti žalobce o vydání územního rozhodnutí o změně využití území „Příprava území po bývalých pískovnách Smolín I a II“.

[2] Krajský soud nepřisvědčil žalobní námitce žalobkyně, že předmětné správní řízení bylo zastaveno nezákonně. Prvostupňový orgán vyzval žalobkyni k doplnění návrhu na nové využití území a předložení projektové dokumentace zohledňující schválený stav rekultivace na předmětných pozemcích a stav navrhovaný. Výzva obsahovala patřičné informace a žalobkyně byla poučena o následcích nevyhovění této výzvě. Žalobkyně výzvě nevyhověla a setrvala na svém procesním stanovisku, že jí předložené dokumenty jsou dostačující k vyřízení žádosti. Prvostupňový orgán následně žalobkyni opětovně vyzval k doplnění návrhu (nad rámec v první výzvě požadovaných skutečností prvostupňový orgán požadoval doplnění dalších skutečností), nicméně ani této výzvě žalobkyně nevyhověla. Prvostupňový orgán postupoval v souladu se zákonem, když předmětné řízení o žádosti žalobkyně zastavil v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

[3] Požadované dokumenty byly vyžadovány v souladu se zákonem a bylo na žalobkyni, aby se v projektové dokumentaci vypořádala se stavem dosud provedené rekultivace předmětného území. Z textu projektové dokumentace totiž nevyplývá, že by se detailněji zabývala stavem provedených rekultivací či naplněním územního rozhodnutí č. 72/2008, pouze uvádí, že se na předmětném území odehrávala rekultivace a že navrhovaná projektová dokumentace navazuje na již prováděnou rekultivaci předmětného území. V případě jejího plného neprovedení (dle rozhodnutí č. 72/2008) měla žalobkyně uvést způsob jejího dokončení. Nepostačí pouze tvrzení, že projektová dokumentace navazuje na dříve prováděnou rekultivaci, nýbrž by mělo být i uvedeno, jak konkrétně tak činí a jak dále bude tato rekultivace prováděna, nebyla-li ukončena. Předložení projektové dokumentace, která se vypořádá s aktuálně provedeným stavem rekultivace, je požadavkem dotčeného orgánu a jedná se též o logický požadavek, neboť realizace určitého záměru na nějakém pozemku v budoucnu vyžaduje zhodnocení současného stavu tohoto pozemku.

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnila důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[5] Stěžovatelka namítala, že se krajský soud měl zabývat platností původního územního rozhodnutí o rekultivaci. Případná platnost původního rozhodnutí by totiž měla vliv na důvod zastavení předmětného řízení.

[6] Stěžovatelka podotýká, že na výzvy prvostupňového orgánu vždy reagovala. Je pravdou, že nedoložila požadované dokumenty. To však činila z přesvědčení, že již předložené dokumenty jsou dostatečné pro rozhodnutí o její žádosti, což v reakcích na výzvy uváděla.

[7] Dále nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že se měla vypořádat se stavem dosud provedené rekultivace předmětného území. Vycházela totiž ze skutečnosti, že původní územní rozhodnutí o rekultivaci pozbylo platnosti, a proto nebylo třeba se v projektové dokumentaci zabývat současným stavem rekultivace.

[8] S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný se zcela ztotožnil se závěry krajského soudu, odkázal na svá vyjádření k žalobě a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nepřezkoumatelností rozsudek zjevně netrpí, jelikož z něho je patrné, jaký skutkový stav vzal krajský soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech. Z další argumentace v kasační stížnosti je patrné, že stěžovatelka spíše nesouhlasí s právním posouzením zaujatým krajským soudem.

[13] Řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatelky, aby v kasační stížnosti specifikovala skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu.

[14] Předmětem sporu v nyní projednávané věci je otázka, zda byl prvostupňový orgán oprávněn zastavit řízení o žádosti stěžovatelky a zda byla stěžovatelka povinna ve své žádosti uvést skutečnosti, k jejichž doplnění ji prvostupňový orgán vyzval. Dále je sporné, zda se měl krajský soud zabývat platností původního územního rozhodnutí.

[15] Ze správního spisu vyplývají následující rozhodné skutečnosti. Stěžovatelka podala dne 12. 11. 2015 u prvostupňového orgánu žádost o vydání rozhodnutí pro změnu o využití území na akci: Příprava území po bývalých pískovnách Smolín I a II – na pozemcích parc. č. 2982, 2981, 2953/2, 2952, 2951, 2925/1, 2923, 2922, 2891 a 1844 v k. ú. Smolín, přičemž v žádosti bylo dále uvedeno, že se jedná o plochu podléhající rekultivaci vytěžených pískoven Smolín I a Smolín II, která předmětnou změnou užívání a provedením terénních úprav bude připravena pro budoucí možné využití v souladu s podmínkami územního plánu města Pohořelice. Stěžovatelka v textu podání odkázala na rozhodnutí Ministerstva zemědělství, Pozemkového úřadu v Břeclavi ze dne 30. 10. 2009, čj. 3574/2009-Mal, kterým bylo rozhodnuto o výměně nebo přechodu vlastnických práv k předmětným pozemkům, a dále na územní rozhodnutí ze dne 12. 9. 2008, č. 72/2008, sp. zn. S1091/2008OÚPSÚ/DVJ („územní rozhodnutí č. 72/2008“). Podle stěžovatelky se ve vztahu k předmětným pozemkům stalo územní rozhodnutí č. 72/2008 neúčinným, což je důvodem pro akceptaci její žádosti, jelikož není možné dokončení povinnosti provedení rekultivace k předmětným pozemkům. Právě z tohoto důvodu požádala stěžovatelka o vydání nového rozhodnutí.

[16] Na žádost stěžovatelky reagoval prvostupňový orgán opatřením ze dne 9. 12. 2015, čj. MUPO 59565/2015, v němž poukázal na všechna územní rozhodnutí platná pro

předmětné území, dále sdělil, že provedenou komplexní pozemkovou úpravou se nemění rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru, o povolení těžby šterkopísků, o novém využití území po ukončení těžby, o povolení dočasné stavby recyklačního dvora a rozhodnutí o povolení ukládání odpadů. Prvostupňový orgán také poukázal na zákonnou úpravu uvedenou v § 94 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), z něhož vyplývá, že územní rozhodnutí č. 72/2008 lze změnit, ale nelze je zrušit. Stěžovatelka by měla požádat o změnu tohoto rozhodnutí v části odpovídající tomu, jakou změnu požaduje, a předložit žádost včetně dokumentace zpracované v souladu s vyhláškou č. 499/2006 Sb., v platném znění; nezbytným podkladem budou rovněž stanoviska dotčených orgánů. Následně prvostupňový orgán stěžovatelku vyzval k odstranění vad její žádosti, konkrétně o doplnění návrhu nového využití území a předložení projektové dokumentace zohledňující schválený stav rekultivace na předmětných pozemcích a stav navrhovaný. Součástí projektové dokumentace by mělo být zohlednění území již povolené a současně dokončené rekultivace, uvedení relevantní bilance volného prostoru, který má být v rámci rekultivace zavezen odpady (v tunách a v m³), a zakres umístění zařízení k využívání odpadů. K tomu prvostupňový orgán stěžovatelce stanovil lhůtu do 20. 2. 2016 a současně na toto období správní řízení přerušil.

[17] Stěžovatelka reagovala podáním ze 17. 12. 2015, v němž zopakovala argumentaci ze své žádosti a vyzdvihla, že žádá o vydání nového územního rozhodnutí o změně využití území, neboť rozhodnutí vztahující se k předmětným pozemkům zanikla na základě provedených pozemkových úprav.

[18] Prvostupňový orgán vydal dne 10. 2. 2016 další opatření, čj. MUPO-432/2016/SU/AUV, v němž upozornil na nesoulad projektové dokumentace se stávající platnou územně plánovací dokumentací a opětovně vyzval stěžovatelku k odstranění vad její žádosti. Dne 7. 6. 2016 prvostupňový orgán rozhodnutím předmětné správní řízení zastavil podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu z důvodu absence náležitostí dle § 86 stavebního zákona, protože stěžovatelka nedoplnila žádost o požadované doklady, navíc ani přiložená dokumentace nesplňovala požadavky uvedené v opatření Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru životního prostředí ze dne 3. 7. 2015, čj. JMK 87434/2015, sp. zn. S-JMK 61360/2015/OŽP.

[19] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda prvostupňový správní orgán zastavil řízení oprávněně z důvodu, že stěžovatelka ani po opakované výzvě nedoplnila požadované dokumenty.

[20] Náležitosti žádosti o vydání územního rozhodnutí, kterým je i rozhodnutí o změně využití území, stanoví § 86 stavebního zákona, jenž je proveden vyhláškou č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění účinném ke dni napadeného rozhodnutí (dále jen „vyhláška o dokumentaci staveb“), konkrétně přílohou 2 (nyní příloha 6). Zde se mimo jiné uvádí, že dokumentace obsahuje informace o dosavadním využití území [bod A.3.b)], charakteristiku dotčeného území, pozemků [bod A.3.c) a B.1.a)], údaje o splnění požadavků dotčených orgánů [bod A.3.h)], závazná stanoviska, stanoviska, rozhodnutí, vyjádření dotčených orgánů (bod E.1). Stěžovatelka k žádosti přiložila projektovou dokumentaci, v níž se k bodu A.3.b) stručně uvádí: „Do současné doby docházelo na předmětném území k rekultivaci pískoven Smolín I a II. Vzhledem ke skutečnosti zániku územního rozhodnutí, kterým docházelo k předmětné rekultivaci, je zapotřebí zajistit právní

vztah pro dané území. Na daném území není žádná zastavěnost.“ K bodu B.1.a) projektová dokumentace konstatuje: „*V současné době probíhá na daném území rekultivace původních pískoven Smolín I a II. Nový návrh provádění terénních úprav je tedy pouze pokračování stávajících činností.*“ Z takto formulovaného popisu nelze vyčíst aktuální stav probíhající rekultivace, tedy stav dotčeného území. Požadavek prvostupňového orgánu na doplnění předložené dokumentace zejména o zhodnocení doposud provedené rekultivace a uvedení postupu plánované rekultivace, včetně uvedení relevantní bilance volného prostoru, který má být zavezen odpadem, předložení aktuálního (kladného) stanoviska Městského úřadu Pohořelice, odboru životního prostředí, a Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru životního prostředí, je oprávněný. Bez těchto podkladů by nebylo možné řádně posoudit žádost stěžovatelky o vydání územního rozhodnutí o změně využití území. Jak správně poznamenal krajský soud, nepostačí tvrzení, že projektová dokumentace navazuje na dříve prováděnou rekultivaci, ale měla by i uvést, jak konkrétně tak činí a jak bude dále tato rekultivace prováděna, nebyla-li ukončena. Navíc platí, že měla-li stěžovatelka za to, že dřívější územní rozhodnutí pozbylo platnosti, byla povinna k nové žádosti doložit aktuální závazná stanoviska dotčených orgánů, jak vyžaduje § 86 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, což neučinila.

[21] Vzhledem k výše uvedenému dospěl Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem k závěru, že prvostupňový orgán ve svém postupu nepochybil, když řízení zastavil dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu z důvodu absence náležitostí žádosti dle § 86 stavebního zákona.

[22] Nejvyšší správní soud se poté zaměřil na otázku, zda se měl krajský soud zabývat platností původního územního rozhodnutí.

[23] Krajský soud uvedl, že se otázkou platnosti tohoto územního rozhodnutí nezabýval, neboť stěžovatelka brojila proti rozhodnutí, které zamítlo její odvolání proti usnesení o zastavení řízení z důvodu nedodání příslušných podkladů v rámci vedeného správního řízení. Požadavek prvostupňového orgánu na doplnění žádosti o skutečnosti vyplývá z opatření Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru životního prostředí. Předložení projektové dokumentace, která se vypořádá s aktuálně provedeným stavem rekultivace, nevyplývá z územního rozhodnutí č. 72/2008, nýbrž jde o požadavek dotčeného orgánu a jedná se též o logický požadavek, neboť realizace určitého záměru na nějakém pozemku v budoucnu vyžaduje zhodnocení současného stavu tohoto pozemku.

[24] Nejvyšší správní soud v postupu krajského soudu neshledal vady. Předmětem územního rozhodnutí č. 72/2008 byla změna územního rozhodnutí ze dne 14. 2. 2001, čj. 530/00-A, o novém využití území vytěžených pískoven Smolín I a Smolín II na pozemku parc. č. 385/9, 385/13, 385/15, 385/10, 385/16 v k. ú. Smolín. Uvedených pozemků, vyjma pozemku parc. č. 385/13, se dotklo rozhodnutí Ministerstva zemědělství, Pozemkového úřadu Břeclav ze dne 30. 10. 2009, čj. 3574/2009-Mal, kterým bylo rozhodnuto o výměně nebo přechodu vlastnických práv k uvedeným pozemkům. Na základě tohoto rozhodnutí stěžovatelka pozbyla vlastnické právo k uvedeným pozemkům (druh pozemku: orná půda) a nabyla vlastnické právo mj. k pozemkům parc. č. 2982, 2981, 2953, 2952, 2951, 2925, 2922 a 2891 (druh pozemku: ostatní plocha), které jsou předmětem nynějšího řízení. Stěžovatelka je přesvědčena, že rozhodnutím Ministerstva zemědělství pozbylo územní rozhodnutí č. 72/2008 platnosti, a proto podala dne 12. 11. 2015 žádost o vydání

rozhodnutí o změně využití území z důvodu provádění terénních úprav. Jak správně zdůraznil krajský soud, stěžovatelka brojí proti rozhodnutí, které zamítlo její odvolání proti usnesení o zastavení řízení z důvodu nedodání příslušných podkladů v rámci územního řízení o změně využití pozemku za účelem provedení terénních úprav. Stavební zákon v § 86 stanoví náležitosti žádosti o vydání územního rozhodnutí. Pokud žádost neobsahuje požadované náležitosti, není možné ji projednat. Jelikož žádost dle názoru prvostupňového orgánu neobsahovala požadované náležitosti a tyto nebyly ani na základě výzev doplněny, nebyl dán důvod, aby se tento orgán zabýval platností předchozího územního rozhodnutí.

[25] Na okraj lze doplnit, že stěžovatelka se mýlí, pokud Stanovisko k problematice pozemkových úprav Ministerstva zemědělství ze dne 23. 1. 2015, čj. 3353/2015-MZE-16231, a odpověď Státního pozemkového úřadu na žádost o podání stanoviska KoPÚ Smolín ze dne 22. 12. 2014, čj. SPU 638812/2014, vykládá tak, že provedením pozemkových úprav pozbylo územní rozhodnutí č. 72/2008 platnosti. Nic takového z uvedených vyjádření nevyplývá. Ministerstvo zemědělství výslovně uvedlo, že platnosti pozbyla rozhodnutí vztahující se k lesním pozemkům, Státní pozemkový úřad uvedl, že pozemkové úpravy nemění druh pozemku. Navíc pozemkovými úpravami došlo pouze k uvedení faktického stavu do souladu se stavem zapsaným v katastru nemovitostí. Již samotným rozhodnutím o stanovení dobývacího prostoru totiž dochází ke změně způsobu využití a druhu pozemku na ostatní plochu. Navíc otázka platnosti či neplatnosti územního rozhodnutí č. 72/2008 není předmětem nyní projednávané věci.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[27] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. září 2020

pokračování

2 As 98/2019 - 29

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu